

YOU'VE GOT FOETUS ON YOUR BREATH

Ache

(Self Immolation Records
WOMB OYBL 2)

Forsvinn ut av huset!! Stopp litt, hva er nå dette? Et mystisk 7-hodet vesen fra San Francisco. En gal, syk, obskur estetisk terrorisme fra de mer stramluktende avkrokker i boogiens brakkland. Et vacuum som ikke riktig er 'garasjerock'. Skarpe instrumentalister med merkelige fiksjoner og ideer i bakhodet. De forsøker å skape kunst ut av mareritt og psykopatisk nihilisme.

De virker bare besatt: besatt av ironisk lynsjestemning, sado-masochistisk opprørstrang, manisk hurtig tempo og kryptisk amerikanisme. Bastarder hvis ondskap skyter fart. De står med all sannsynlighet Fugs mer enn Meat Puppets nær, og hogger løs på usynlige taufloker mellom Philip Glass og Ku Klux Klan. Deres form for boogie er anstrengt, bisarrt perifer, merkverdig velspilt, og kanskje noemisbrukt. Et spartansk, sprø, spenstig steinkammer-sound hvor trommer dominerer. En høy gang av robottiske ladninger, perkussive stikker, skumle ranglepianoruller, dystre orgelsøyler, tidlig-Residentale sax-støt og slitsom-ordinær ramadrama-sang. Deres hysteri mangler den karisma Birthday Party har. Deres ordgyteri gir lite rom for tolkning. Låt-konstruksjonene er rene hakkeverk med bare små glimt av kunstferdige sjokk, trekk og tricks.

Foetus-soundet har en elektrisk men nesten antikk ond ånde. Som ut av slummen. De sju onde ånder i Foetus sikler etter god gammel yankee-sabotasje, samtidig som de overdådig frenetisk vrenger sin vrede mot den amerikanske drøm. Deres formynderiske 'Wholesome Town Wholesome City' høres ut som en ødelagt yankee-folkesang, og rammer kanskje nerven av Foetus som bastarder av den amerikanske myte. De vil forbli obskure mer enn notoriske, og de kan grave sin grav med sine egne tenner.

Deres besatthet hemmer allsidighet og åpenhet. Deres flørt med dødsvisjoner, vold og hat har blinde ender, betente tårmer, mening i floker og en svinaktig håret hale av diffus ironi. Det lukter svidd, og her er mye bismak.

Å oppleve You've Got Foetus On Your Breath på plate tenner unektelig litt spenning og undring, men til syvende og sist varmer den bare døden opp.

Jan Arne Handorff